

Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười Bốn
TRÊN XA CHỖ TƯỜNG

Nào đâu quân sư? Nào đâu Tiểu Ngọc, Hương Hương, Cửu Độc Nương Tử.

Tiết Thiếu Lăng chưa hoàn hồn Phạm Thù hỏi nhỏ:

– Đại ca cái bà ngồi trên ghế giữa đó là ai?

Tiết Thiếu Lăng đáp:

– Ngồi giữa là Hoán Hoa phu nhân, bên tả là Thiết Cô Bà, còn lão già bên hữu vì mang mặt nạ nên huynh chưa được rõ. Phạm đệ có dần tính nóng, cứ nhìn thần sắc của ngu huynh mà hành sự nhé.

Phạm Thù giật mình biết là cả hai bị lừa vào cạm bẫy rồi.

Tiết Thiếu Lăng đi trước, Phạm Thù theo sau, dù kinh hãi đến rồi có lùi lại cũng chẳng kịp ngang nhiên bước tới, đứng trước mặt Hoán Hoa phu nhân vòng tay nghiêm nghị chào:

– Phu nhân cho vời anh em tại hạ đến đây, có điều chi chỉ giáo?

Thần sắc an tường, thái độ ung dung, cả hai gần như khinh khỉnh, chẳng xem Hoán Hoa phu nhân ra gì. Phải, họ còn sợ gì nữa, nếu có phải chết, thì ít nhất cũng phải chết hùng, dù van cầu cách nào, vị tất nữ đại ma đầu buông tha? Nghi vậy cả hai đều can đảm lên, bình tĩnh vô cùng.

Bên trong họ ngẫm vận công, sẵn sàng xuất thủ.

Hoán Hoa phu nhân nhìn Tiết Thiếu Lăng, bất giác giật mình, đôi mắt bà như xuyên thấu chiếc mạng che mặt.

Một lúc bà trầm giọng hỏi:

– Người... người là Phạm Thù?

Kỳ quái! Chừng như bà cố gắng lắm nhưng cũng không giữ nổi giọng thành ra rung rung.

Không phải bà sợ mà rung giọng, cũng chẳng phải bà nổi giận bởi gương mặt lạnh lùng chẳng lộ chút nào phần nộ?

– Thế là nghĩa làm sao?

Bà lại nhận chàng là Phạm Thù? Chừng như bà chỉ chú trọng đến Phạm Thù nhất! Đã chú trọng đến Phạm Thù tại sao lại nhìn chàng, gương mặt chàng có gợi cho bà một ký ức nào chẳng, mà bà tin tưởng là sẽ gặp điểm đó ở Phạm Thù?

Chàng điềm nhiên điểm một nụ cười:

– Phu nhân lắm! Tại hạ là Tiết Thiếu Lăng, ngày trước là Bạch Thiếu Huy, mà phu nhân đã hạ lệnh cho thuộc hạ tầm khắp bốn phương trời.

Giọng nói của chàng trầm tĩnh lạ!

Phu nhân thốt qua mơ màng:

– Người là Tiết Thiếu Lăng người không phải là họ Phạm?

Phạm Thù cao giọng:

– Phạm Thù là tại hạ đấy!

Phu nhân đưa mắt nhìn sang hắn một thoáng, nhưng lại quay về Tiết Thiếu Lăng như cu, bà hỏi:

– Người là con trai của Tiết Đạo Lăng?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu:

– Phu nhân nói đúng!

Hoán Hoa phu nhân khẽ gật đầu:

– Được rồi! Cho ngồi xuống đi!

Bà hướng về phía hậu phát xuất lệnh đó, bà vừa thốt xong, Thiết Cô Bà và lão nhân ngồi bên hữu giương tròn đôi mắt kinh ngạc.

Thu Vân đứng hầu phía sau, vâng một tiếng mang ra hai chiếc ghế.

Hoán Hoa phu nhân vẫy tay:

– Hai vị ngồi đi!

Tiết Thiếu Lăng và Phạm Thù không cần khách khí, ngồi xuống ngay.

Trước mặt phu nhân bất quá chỉ có Long Cô Bà, Thiết Cô Bà và một vài người nữa được phép ngồi, ngoài ra từ đàn chủ, đường chủ, cũng chẳng dám ngồi, đừng nói là những bị hộ pháp hay là bọn cấp dưới hơn.

Đến các chưởng môn nhân các phái bên ngoài cũng chẳng dám ngồi, ngay người thân nhất như các phân cung chủ cũng chẳng dám ngồi.

Cho nên Thiết Cô Bà và lão nhân ngạc nhiên bởi đây là lần đầu tiên bà phá lệ.

Ngồi xong Tiết Thiếu Lăng lặp lại câu hỏi:

– Chẳng hay phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Hoán Hoa phu nhân bình tĩnh thốt:

– Ta có mấy điều muốn hỏi người, mong người đáp đúng sự thật cho ta biết!

Tiết Thiếu Lăng mỉm cười:

– Cái đó còn tùy câu hỏi của phu nhân, nếu có thể đáp được tại hạ dấu điểm làm gì, bằng không đáp được xin phu nhân thứ cho!

Lão nhân áo đen quát:

– Phu nhân hỏi gì, người cứ đáp theo câu hỏi, người dám dấu à?

Tiết Thiếu Lăng ngẩng mặt nhìn lão:

– Tại hạ nói thật đấy, bởi con người, ai lại chẳng có điều bí mật? Liệu câu nào đáp được thì tại hạ đáp, câu nào không tiện đáp thì thôi, chứ sao lại bắt buộc tại hạ phải nói những điều không thể nói? Miễn là đáp đúng sự thật thì thôi, nhất định chẳng bao giờ tại hạ tiết lộ những điều bí mật.

Lão nhân trầm giọng:

– Đến đây rồi, đừng mong ương ngạnh! Ương ngạnh là mất mạng đấy, chẳng hy vọng mà sống sót rời khỏi nơi đây đâu!

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh:

– Các hạ tưởng tại hạ sợ à? Đừng tưởng dùng cái oai mà áp bức nổi bọn tại hạ!

Lão nhân hét:

– Người tưởng trước mặt phu nhân ta không dám sửa trị các người à?

Phạm Thù đứng lên:

– Các hạ muốn động thủ?

Hoán Hoa phu nhân khoác tay:

– Long Cô Bà dẫn tính nóng, để cho ta.

Bà nhìn sang Phạm Thù:

– Phạm thiếu hiệp ngồi xuống đi! Nghe ta hỏi đại ca của thiếu hiệp đây!

Tiết Thiếu Lăng trầm nghĩ:

– Thì ra lão nhân là Long Cô Bà giả dạng!

Phạm Thù trầm nghĩ:

– Ta từng nghe Hoán Hoa phu nhân là tay độc ác vô cùng, giết người không nháy mắt, bây giờ gặp bà ta mới biết lời đồn có chỗ quá sự thật! Nếu bà ta độc ác thì đâu có thái độ hòa nhã như thế này?

Tiết Thiếu Lăng thốt:

– Phu nhân có điều chi cần hỏi, xin cứ nói cho tại hạ biết!

Phu nhân gật đầu:

– Trước đây người cải dạng Bạch Thiếu Huy đột nhập vào Bách Hoa cốc thực sự để làm gì?

Tiết Thiếu Lăng đáp:

– Tại hạ từng trình bày với phu nhân rồi, chỉ vì ngang Thành đô, vô tình quen biết với bọn Vương Lập Văn, Kim Nhất Phàm, theo họ du thuyền bị người của Bách Hoa cốc bắt đi chứ nào phải có ý muốn đột nhập?

Phu nhân gật đầu:

– Được. Ta tin điểm đó. Có phải chính người cứu bọn Vương Lập Văn đưa ra khỏi Bách Hoa cốc chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu:

– Không thực sự thì tại hạ cũng có ý muốn giải cứu bọn ấy bởi tại hạ cảm mến tình tri ngộ của họ, nhưng việc giải cứu bọn họ tại hạ khỏi phải làm, vì có người nào đó đã làm trước tại hạ.

Thiết Cô Bà trầm giọng:

– Ai?

Tiết Thiếu Lăng lại lắc đầu:

– Tại hạ không được rõ!

Thiết Cô Bà hừ một tiếng:

– Phu nhân! Tiểu tử này có dấu giếm điều gì?

Hoán Hoa phu nhân khoác tay:

– Rất có thể không phải hấn làm. Bọn Vương Lập Văn thoát đi, thì hấn còn ở lại cốc, nếu là hấn cứu thì hấn phai di theo bọn ấy chứ!

Bà day qua Tiết Thiếu Lăng hỏi tiếp:

– Tại sao người lại cấu kết với Nam Bắc bang, đột nhập phân cung Quân Sơn? Người vâng lệnh ai mà hành sự?

Tiết Thiếu Lăng cười lạnh:

– Anh em tại hạ nào có biết tại Quân Sơn có phân cung của phu nhân? Nghe nói gia mẫu bị giam cầm tại đó, tại hạ phải tìm đến tận nơi, bất ngờ lại gặp nhóm người của Nam Bắc bang cũng đến đó. Đúng là sự tấu xảo không hơn không kém.

Thiết Cô Bà lại hét:

– Nói nhảm! Rõ ràng người là người của Nam Bắc bang được sai phái đến đó làm nội tuyến!

Hoán Hoa phu nhân vội ngăn:

– Thiết Cô Bà! Hãy thông thả hỏi hấn, làm gì quát tháo!

Tiết Thiếu Lăng tiếp:

– Ngoài gia mẫu ra tại hạ còn theo dõi một người bị thuộc hạ của phu nhân bắt đi, mang về quản thúc tại Quân Sơn!

Phu nhân hỏi:

– Người theo dõi ai, và người nào bắt kẻ đó mang về Quân Sơn?

Tiết Thiếu Lăng đem việc Hương Hương thất tung, thuật lại cho bà ta nghe.

Bà gật đầu nhìn sang Thiết Cô Bà:

– Hắc nói đúng, ta có cho phối hợp kiểm tra những tin tức này, sự tình hẳn thuật phù hợp lắm.

Bà hỏi tiếp:

– Người nghĩ thế nào về những hành động chống đối Hoán Hoa cung của người? Ngoài ra người còn phản bội Bách Hoa cốc!

Tiết Thiếu Lăng điềm nhiên:

– Không thể cho rằng tại hạ chống đối Hoán Hoa cung được. Trại gia cát tiên sinh có cái ơn cứu nạn gia phụ, tự nhiên tại hạ phải trả ơn, trong lúc người ta cần đến tại hạ. Vì ơn mà hành động chứ không phải vì cá nhân.

Hoán Hoa phu nhân lại hỏi:

– Sau khi rời Bách Hoa cốc người có gia nhập Nam Bắc bang chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu:

– Anh em tại hạ chẳng hề ra nhập Nam Bắc bang!

Phu nhân nhìn sững chàng:

– Người có biết bang chủ và phó bang chủ của Nam Bắc bang là nhân vật nào chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu:

– Không! Đừng nói là bọn tại hạ, đến những người trong bang cũng chẳng có mấy người biết được!

Phu nhân thốt:

– Ta nghe nói Nam Bắc bang bang chủ là một vị cố hữu của Tiết thần y!

Tiết Thiếu Lăng giật mình thầm nghĩ:

– Cố hữu? Ai?

Chàng mỉm cười đáp:

– Phu nhân tưởng rằng là con của Tiết thần y, tại hạ phải hiểu rõ tất cả những sự tình của gia phụ chăng? Huống chi từ ngày rời gia đình đến nay, tại hạ không hề gặp gia phụ lần nào!

Phu nhân trầm ngâm một chút:

– Người đã cứu lệnh đường thoát khỏi Quân Sơn phân cung rồi phải không?

Tiết Thiếu Lăng gật đầu:

– Phải!

Phu nhân cười lạnh:

– Người có thủ đoạn lắm!

Tiết Thiếu Lăng điềm nhiên:

– Đạo làm con không ai nghĩ đến sự an toàn của mình mà để cho cha mẹ

phải chịu khổ. Dù cho phải xông xáo giữa mưa đao, gió kiếm tại hạ cũng không từ, nói làm gì thủ đoạn hay không thủ đoạn, phu nhân ơi!

Hoán Hoa phu nhân cười nhẹ:

– Ta đã cho người đi thỉnh lệnh đường đến đấy rồi!

Tiết Thiếu Lăng dửng cao đôi mày, vụt đứng lên hét:

– Phu nhân...

Hoán Hoa phu nhân bình tĩnh khoác tay:

– Ngồi xuống đi! Chúng ta còn nhiều việc phải bàn luận!

Tiết Thiếu Lăng cười gằn:

– Phu nhân định dùng gia mẫu để bức hiếp tại hạ?

Hoán Hoa phu nhân lắc đầu:

– Ta không có ý đó. Sau khi ta hỏi xong những điều gì ta cần hỏi, người và lệnh đường thông thả ra về. Ta cam kết chẳng hề làm hại lệnh đường.

Tiết Thiếu Lăng trầm giọng:

– Phu nhân còn muốn hỏi gì nữa?

Hoán Hoa phu nhân mỉm cười:

– Hy vọng người nói thật!

Tiết Thiếu Lăng nghiêm sắc mặt:

– Bình sinh tại hạ chẳng hề nói ngoa!

Phu nhân trầm ngâm một chút:

– Người có phải là người của Táng Hoa phu nhân chăng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu:

– Không!

Phu nhân lại hỏi:

– Còn Nam Bắc bang?

Tiết Thiếu Lăng lại lắc đầu:

– Cũng không nốt!

Phu nhân gật đầu:

– Được lắm. Ta tin người. Những việc gì người đã làm từ nay trở về trước ta bỏ qua với điều kiện người nghe ta làm một việc.

Tiết Thiếu Lăng trố mắt:

– Việc gì?

Hoán Hoa phu nhân trầm giọng:

– Khuyến cáo lệnh tôn thoái xuất giang hồ, lui về quê sống cuộc đời ẩn dật,

đừng tán trợ Nam Bắc bang nữa, chọn một nơi nào đó treo bảng hành nghề chữa bệnh, cứu thế độ nhân. Còn người cũng thế ở bên cạnh cha mẹ phụng dưỡng song thân lúc tuổi về chiều, cho trọn đạo làm con.

Phạm Thù thâm nghĩ:

– Điều kiện này chẳng khắc bạc gì, đại ca nên chấp nhận là phải!

Hắn nhìn sang Tiết Thiếu Lăng nửa như khuyến cáo, nửa như dò xem phản ứng của chàng.

Điều kiện đó bất cứ ai cũng có thể chấp nhận, bởi cái mục tiêu của họ khác hẳn hơn chàng, họ hoặc vì lợi, vì thù mà bắt buộc phải dấn thân vào trường thị phi, chứ như chàng thì chẳng vì lợi, mà cũng có thể nói chưa thể vì thù, chàng chỉ ngược xuôi khắp sông hồ cố tìm hiểu thân thế của mình thôi. Bao nhiêu năm tháng trôi qua, chàng chưa tìm được một điểm sáng nào trong cái tối tăm của lai lịch, thì bảo chàng theo cha mẹ quy ẩn làm sao được? Cha mẹ hiện tại là cha mẹ nuôi, chứ nào phải là cha mẹ ruột? Nếu là cha mẹ ruột thì còn nói gì? Dù phu nhân không buộc, chàng cũng quy ẩn như thường. Làm con mà chẳng biết cha mẹ ruột mình là ai, sống chết thế nào, thì còn tự hào là con người sao được chứ?

Trước hết chàng đáp về trường hợp của Tiết thần y, nhưng cũng có liên quan đến trường hợp chàng.

– Phu nhân có thiện ý, tại hạ xin ghi nhận xong sự việc của gia phụ, phận làm con, tại hạ chẳng dám dự bàn tùy người quyết định.

Phu nhân trầm ngâm một chút:

– Tiết thần y có gia nhập Nam Bắc bang chẳng?

Tiết Thiếu Lăng cười nhẹ:

– Tại hạ đã nói từ bao lâu nay tại hạ chưa gặp lại gia phụ, cho nên việc chi của người tại hạ không hề hiểu biết mảy may.

Phu nhân gật đầu:

– Thôi được hãy tạm xếp việc của linh tôn qua một bên, còn người ta muốn biết người có bằng lòng thoát xuất giang hồ chẳng?

Tiết Thiếu Lăng lắc đầu:

– Hiện tại, tại hạ chưa thể đáp ứng điều đó!

Phu nhân giương tròn mắt:

– Ta tưởng đó là một cái may cho người! Tội của người đáng xử tử hình, ta buông tha như vậy là đối xử rất nhân từ với người đó. Nếu người quá nhiều tự ái, thì người cứ hành động theo ý mình, song đừng trách sao ta không cảnh cáo trước.

o O o